VERSCHIJNT WEKELIJKS

Bobo

NR. 7
15 FEBRUARI 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

Bobo

Oma

Lees-Voor

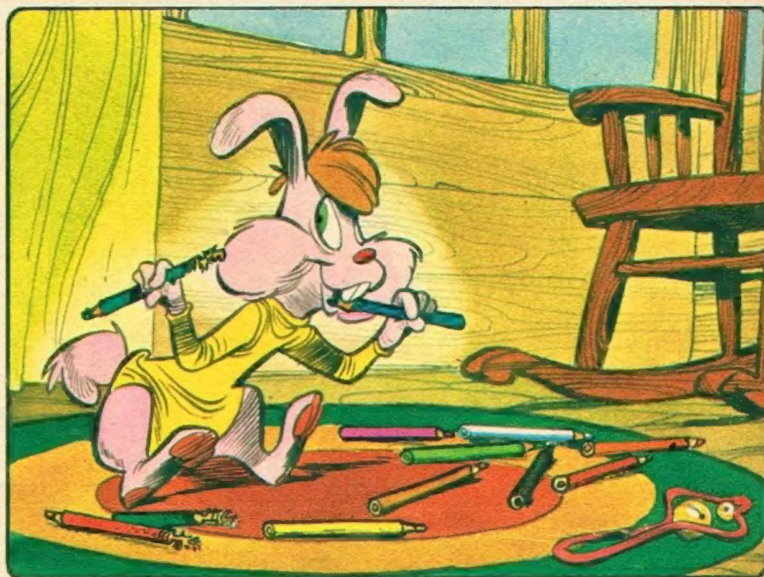

Tante Deur-Dicht Tsjoek-Tsjoek

Bobo Konijn en zijn

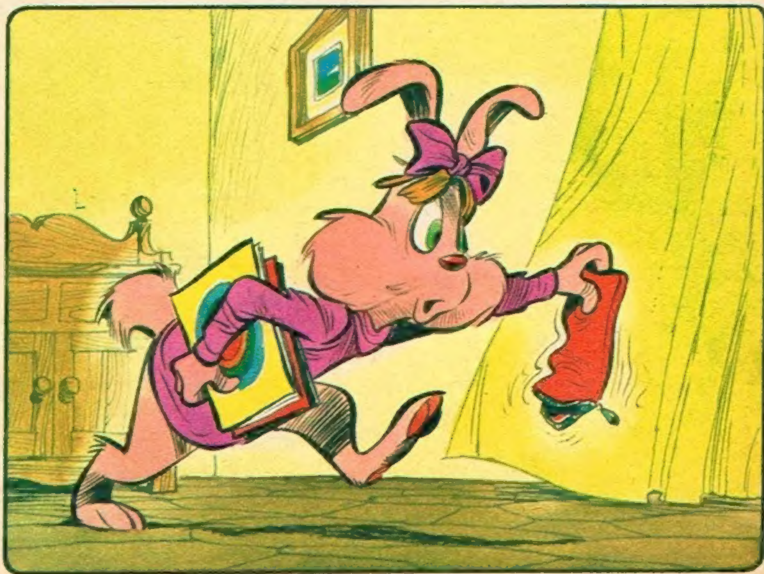
1. Mama en papa Konijn zijn samen uit. De kinderen, Krabbel, Baby en Bobo, zijn alleen. „Zullen jullie lief zijn?" heeft mama gevraagd. „Ja, hoor!" hebben ze alle drie beloofd. Hier zie je Krabbel, die haar kleurboeken uit de kast pakt. Kleuren is het liefste dat Krabbel doet.

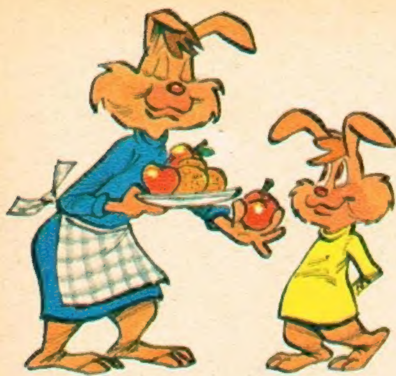
2. Maar weet je wat Baby Konijn het liefste uitvoert? Stoute Baby Konijn houdt ervan alles kapot te maken. Ze heeft de kleurpotloden van Krabbel gevonden en daar zit ze nu met haar knabbeltandjes heerlijk op te bijten. Daar worden de kleurtjes natuurlijk heel erg lelijk van.

3. Bobo Konijn is de oudste van de drie. „Gaat u maar gerust uit," heeft hij tegen papa en mama gezegd. „Ik zorg ervoor dat alles goed gaat." Nu is Bobo bezig met de afwas. Mama heeft beloofd dat ze Bobo een dikke reep chocolade zal geven als hij lief op de kleintjes past.

4. Zo, denkt Krabbel, nu heb ik een stapel kleurboeken en kan ik fijn aan het werk. Ze pakt haar etui. Maar het is leeg. „Wie heeft mijn kleurtjes gepakt?" roept ze boos. „Als Baby ze maar niet heeft meegenomen. Want dan zál ik haar! Die ondeugd! Ze heeft eraf te blijven!"

Mama Baby

Papa

Krabbel

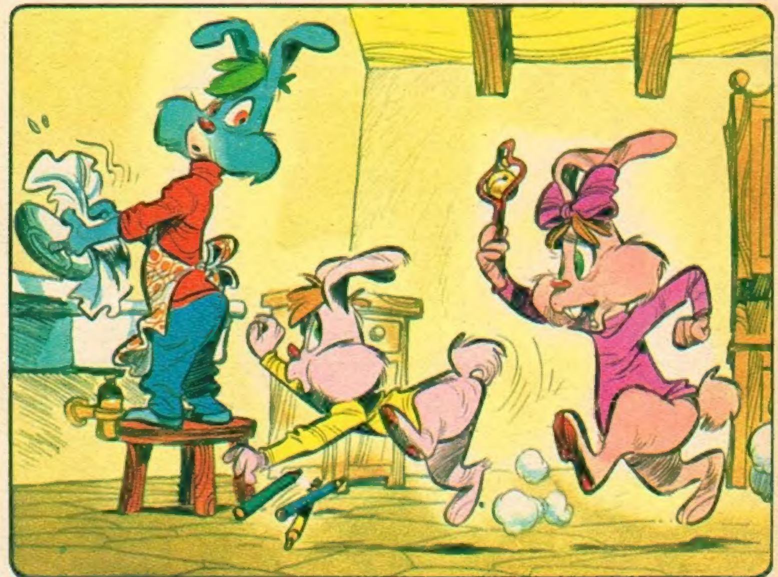

Oom Slokop

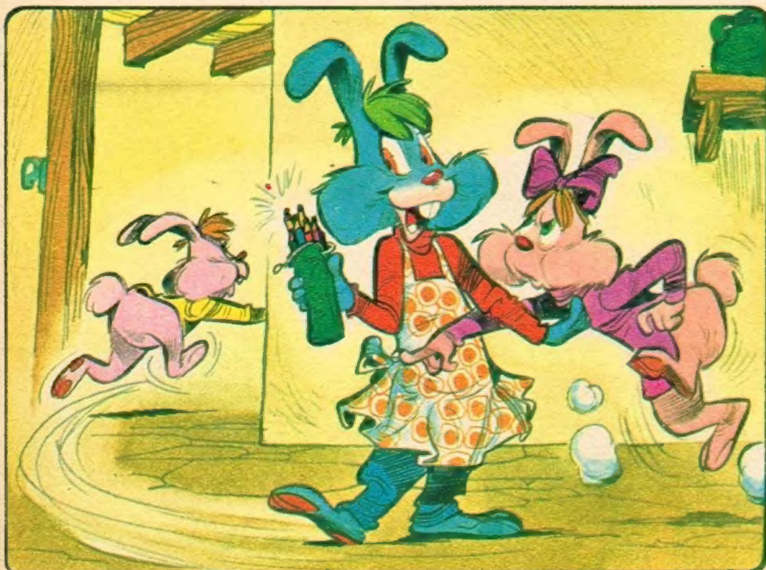
vrolijke familie

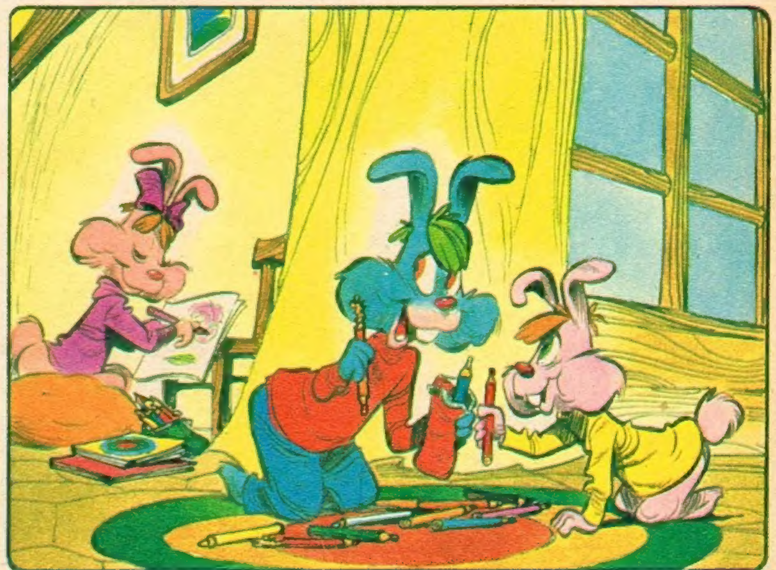
5. Ai-ai! Daar ziet ze Baby met haar afgeknabbelde kleurtjes. Nu wordt Krabbel helemáál woedend. Ze smijt haar boeken op de grond en schreeuwt: „Aap van een konijn, dat je bent! Hoe durf je aan mijn kleurpotloden te komen! En er dan nog op knabbelen ook! Lelijke deugniet!"

6. Ze pakt Baby's rammelaar en wil haar kleine zusje daarmee om haar oren slaan. Baby rent de keuken binnen. Oef, denkt Bobo, als die twee gaan vechten, komen er misschien ongelukken van! En wat zal mama dan wel zeggen? Dan kan Bobo fluiten naar zijn dikke reep chocolade!

7. Bobo, met moeders schortje voor, pakt vlug zijn eigen kleurtjes. „Stil maar, Krabbel," zegt hij. „Je mag de mijne wel zo lang gebruiken. Baby heeft jouw kleurtjes nog niet erg kapotgeknabbeld. Alleen maar een klein beetje aan de achterkant. Je krijgt ze dadelijk allemaal terug, hoor!"

8. Samen met Baby raapt hij Krabbels kleurtjes op en stopt ze in het etui. Een paar punten zijn afgebroken. Bobo slijpt ze vlug aan. Krabbel zit ondertussen tevreden te kleuren. Bobo heeft geweldig zijn best gedaan! Hij krijgt dan ook zijn dikke reep chocolade. En nog een kusje toe!

DE HAAN DAMMEDAAN

Als de haan Dammedaan een keel opzet,
Dan springen de mensen uit hun bed.
Ze wassen hun oren en kleden zich aan,
En nu aan het werk! roept de haan Dammedaan.
Ja, de bakker, de chauffeur,
De belastinginspecteur,
En de schoorsteenveger,
En de vuilnisbakkenleger,
En de stoker met de pook,
En de schooljuffrouwen óók.
Ieder trekt zijn kleren aan,
Hoogste tijd om op te staan!

Als de haan Dammedaan een keel opzet,
Wordt iedereen wakker in de flat.
De meester, de slager, de smid, de piloot,
Dan zorgen de moeders voor kaas op het brood.
En in boterhammenzakjes
Doen ze brood met worsteplakjes,
Hagelslag of appelstroop.
Halen veters uit de knoop,
Koken pap van kindermeel,
O, wat doen die moeders veel!
Enkel luie tante Claar
Loopt nog rond in haar peignoir!

Als de haan Dammedaan een keel opzet,
Dan grijpen de boeren naar hun pet,
De koe moet gemolken, ze heeft al geloeid,
Het veld moet geploegd en de heg moet gesnoeid,
En het varken wil zijn brij,
Kippen leggen braaf hun ei,
Geen boerin kan blijven slapen,
Want zij moet de eitjes rapen.
En de haan Dammedaan
Denkt: dat heb ik knap gedaan.
Had ik niet zo hard gekraaid,
Dan hadden ze zich nog eens omgedraaid!

**Als Bobo de haan hoort kraaien,
springt hij altijd
meteen uit zijn bed.
En jullie?**

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Wie is zo knap dat hij de woordjes onder de plaatjes na kan schrijven? Het is moeilijk, hoor! Lees je ook het verhaaltje?

zuster

_ _ _ _ _ _

verband

_ _ _ _ _ _ _

Toon is ziek.
Hij moet naar het ziekenhuis.
Daar komt de zuster.
Ze zegt: je voet is ziek.
Ze doet een verband om de voet.
Ze brengt hem eten.
En drinken.
Ze geeft hem ook pillen.
Daar wordtToon beter van.
Dan mag hij weer naar huis.
Hij geeft de zuster
rode rozen.
Dank u wel, zuster, zegt Toon.
U hebt fijn voor mij gezorgd.

ziekenhuis

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _

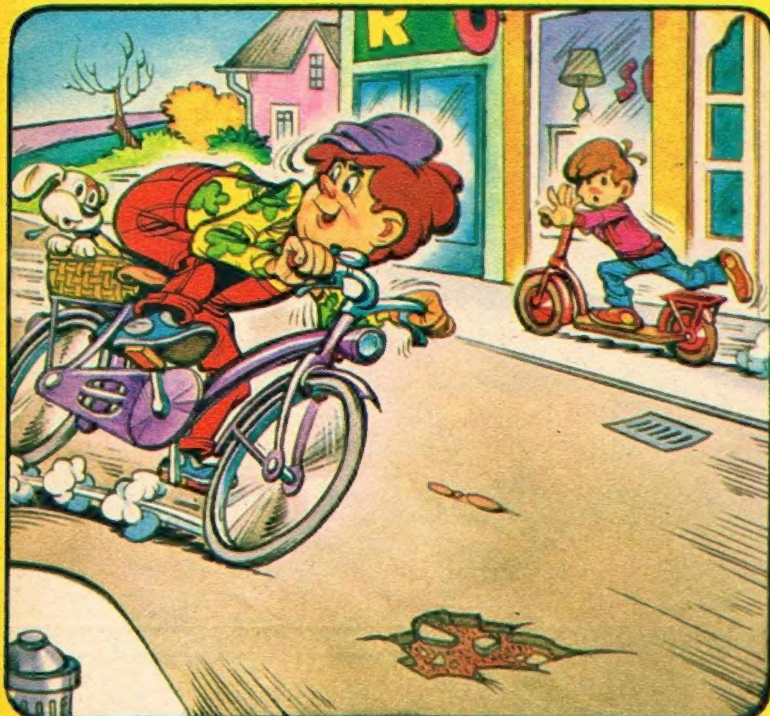
pillen

_ _ _ _ _ _

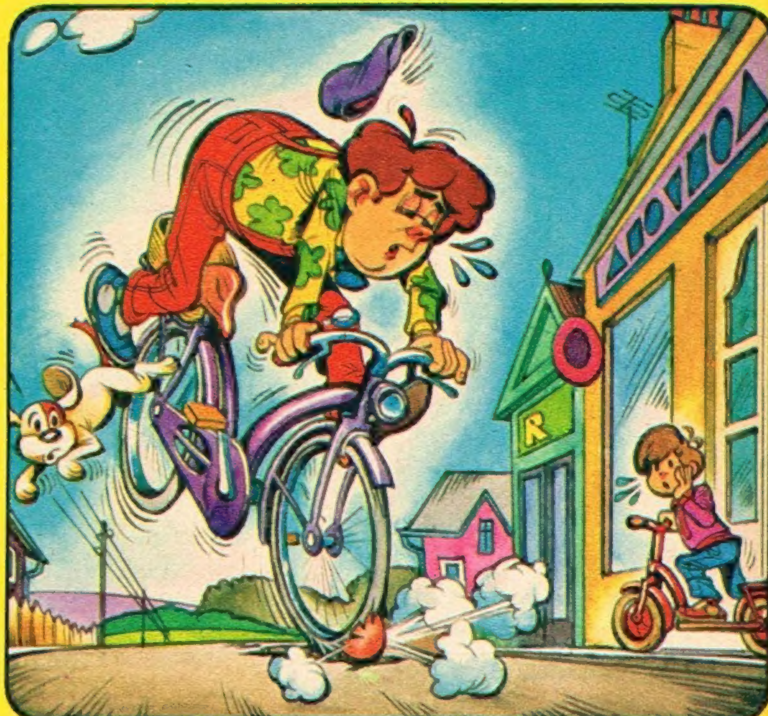

OOM STUNTEL
en zijn neefje Handige Heintje

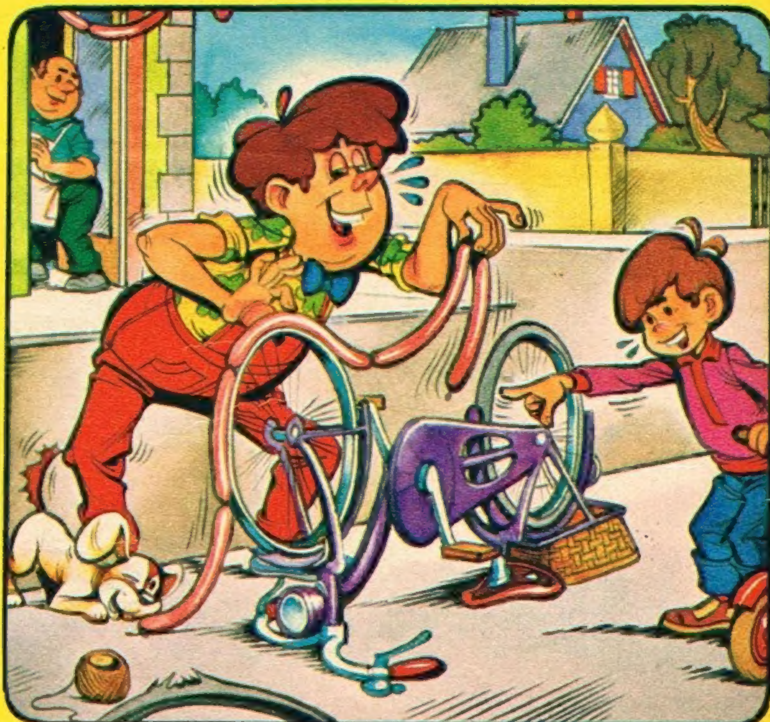
1. Oom Stuntel wil vandaag zijn hond Flapje een plezier doen met een fijn ritje op de fiets. „We gaan heel hard door de bocht!" schreeuwt hij tegen Flap, die in het mandje zit. „Pas op, oom," roept neef Heintje. Hij rijdt aan de overkant met de step op de stoep. „Kijk uit, oom!!!"

2. Maar oom luistert niet naar zijn neefje. Hij ziet ook niet dat er een groot gat in de weg zit. Boem-knots! Daar schiet het voorwiel van zijn fiets in het gat. Flap springt keffend uit het mandje. Ffft, doet de band van de fiets. „Asjemenou!" roept oom. „De weg is kapot!"

3. „Uw fietsband óók!" zegt Heintje, die overgestoken is. Hij heeft wel goed uitgekeken met oversteken. Eerst naar links, toen naar rechts en daarna wéér naar links. Oom zet de fiets op zijn kop. Flap kijkt vragend omhoog. Net of hij zeggen wil: kunnen we nu niet meer fietsen, oompje?

4. Maar oom Stuntel heeft een gek plan bedacht. Hij koopt bij de slager aan de overkant een lange sliert worsten. Daarvan maakt oom een nieuwe band voor op zijn fiets. „Haha, dat kan toch niet, oom!" roept Heintje. „Hou je erbuiten, jongen," zegt oom. „Het kan best en daarmee uit!"

5. „Nu zullen we eens zien wie het hardste rijden kan," schept oom op. „Jij op je step of ik op mijn fiets met de worstenband." Daar gaan ze weer met een vaart door de straat. Maar oom en Flap hebben gezelschap gekregen. Daar komen allemaal honden aan. Die ruiken de worst!

6. De honden springen keffend om de fiets. „Ga je weg!" blaft Flap in hondetaal. Maar daar trekken de honden zich niets van aan. Ze willen een stuk worst. Oom roept: „Hola, niet voor mijn wiel lopen, dan krijgen we ongelukken!" De honden luisteren niet en dan: alwéér boem!

7. Oom is op de grond gevallen. Nu is het voorwiel van zijn fiets helemaal kapot. De honden trekken de band eraf. Ze eten alle worsten op en arme Flap krijgt niks. „Hoe kom ik nou thuis?" zucht oom. „Met een fiets zonder voorwiel kun je niet rijden." Maar Heintje weet raad.

8. Kijk maar eens wat hij bedacht heeft. Het achterwiel van de step is het voorwiel van ooms fiets geworden. Nu zie je zelf hoe handig het neefje van oom Stuntel is. Flap zit weer in de mand, oom op de fiets en Heintje zorgt ervoor dat ze met hun drietjes veilig thuiskomen.

We wonen allemaal

1. Op een dag komt de familie Zonnemans met de gele caravan in een stad, waar een hondententoonstelling wordt gehouden. Wie de mooiste hond heeft, krijgt een prijs. „Ik wil er ook naar toe, met Tippie!" roept Marjo. „Mag het?"

2. Oom Wim kijkt met Loekie en Anja hoe Marjo Tippie de hond een borstelbeurt geeft. Papa en mama Zonnemans geven de caravan een schoonmaakbeurt. En Wiesje koopt bloemen voor op tafel. Oma wandelt met Baby heen en weer.

In de tekening zijn zes hondekoekjes v

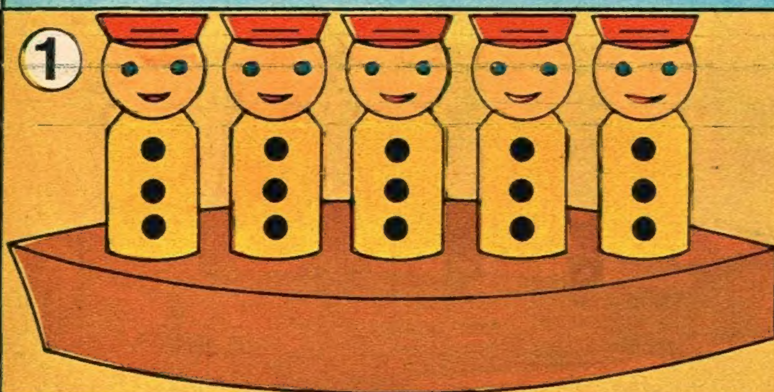
in een gele caravan

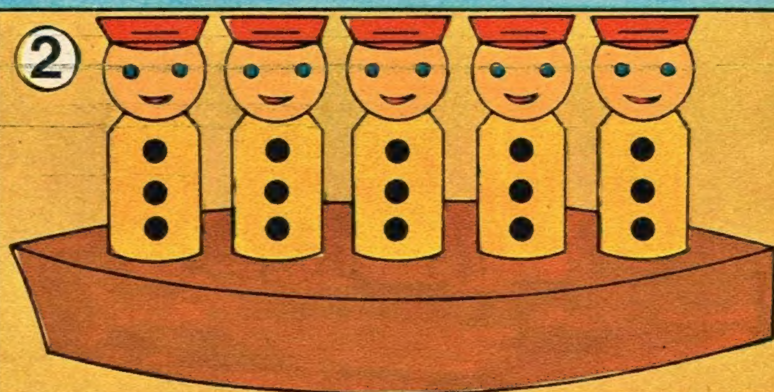
3. Bas schildert het hek en de tweeling jaagt met hun ballonnetjes een grote hond de stuipen op het lijf. „Kijk toch eens aan," zegt opa tegen Lucie met de pop. „Wat een mooie honden allemaal! Wie zou de eerste prijs krijgen?"

4. Hola, een van de honden wil Peters poesjes bijten. Maar Peter houdt ze stevig vast. De dames kijken elkaar aan of ze zeggen willen: mijn hond is lekker toch het mooiste! Ik ben benieuwd wie het winnen zal. En jij?

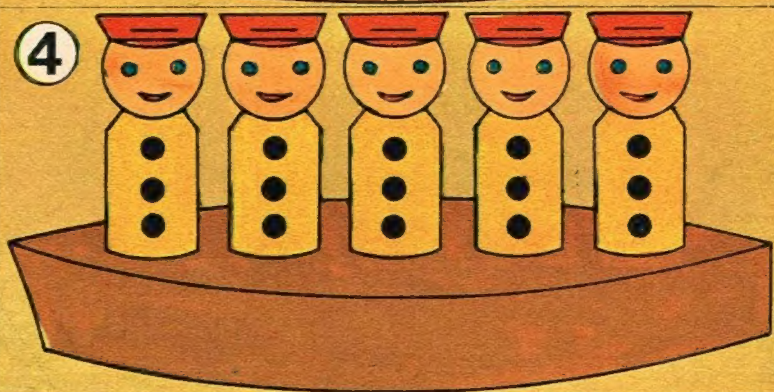
rstopt. Snuffel eens of je ze vinden kunt.

BEREND BOTJE GING UIT VAREN...

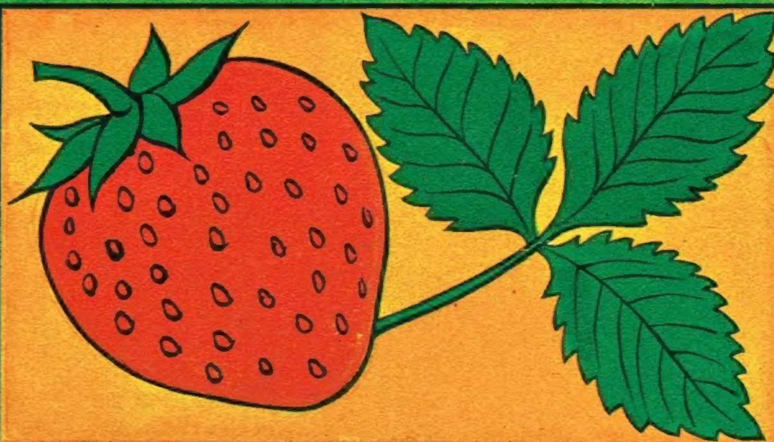

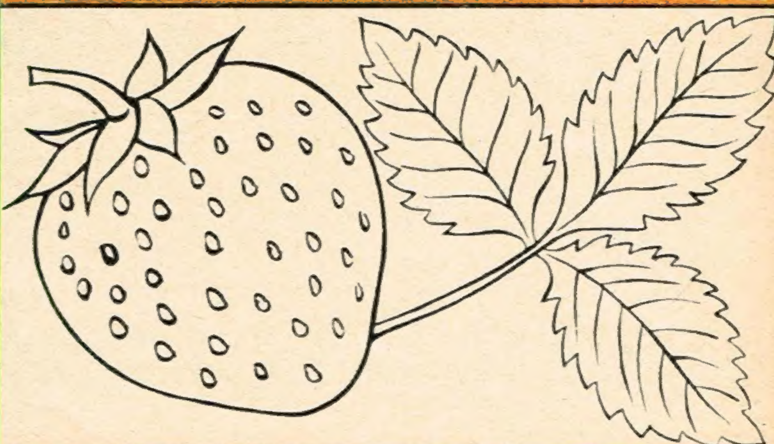

Vier speelgoedbootjes met vijf matrozen erop. Ze lijken allemaal hetzelfde. Toch is er één anders. Kijk eens wie het is.

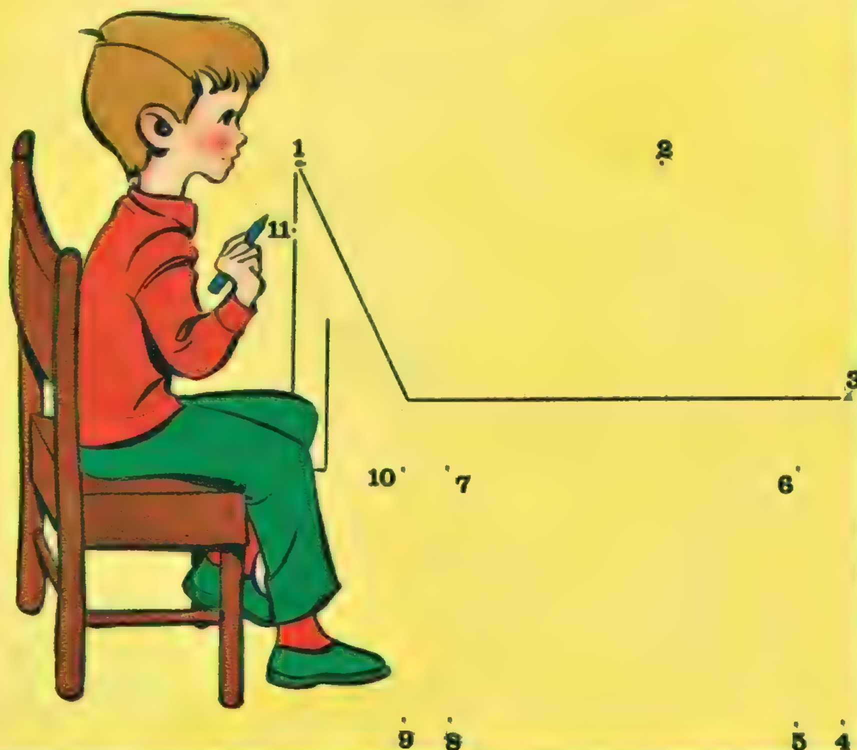
Beng! De kleine keeper geeft de bal een flinke trap. Volg het lijntje aan zijn voet, dan kun je zien welke bal hij heeft weggetrapt.

Het duurt nog lang voor er aardbeien te koop zijn. Nu groeien ze nog niet. Het is te koud. Kleur jij de onderste aardbei net zo mooi als de bovenste?

WIE KAN TOT TIEN TELLEN?

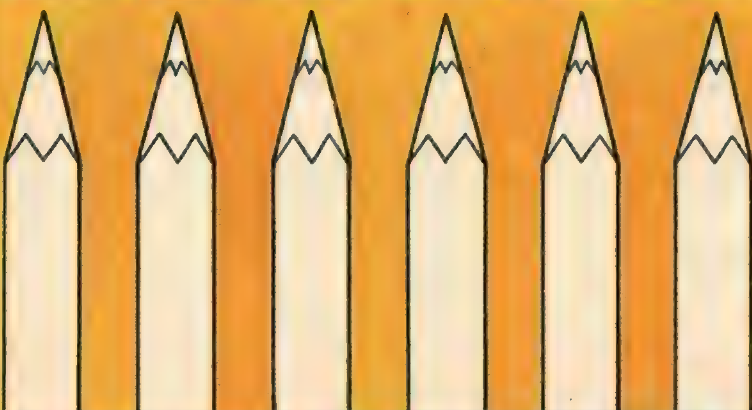

Trek een lijntje van 1 naar 2. Dan van 2 naar 3. En zo verder tot aan 10. Het laatste cijfertje is 11. Dan is de tekening klaar!

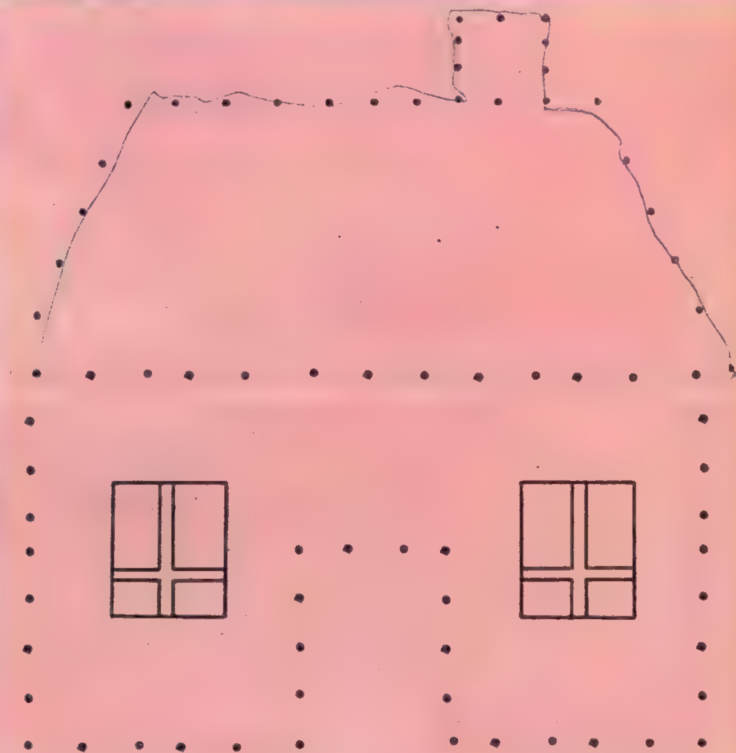

Dit is de doos van de kleurpotloden. Trek eerst een lijntje van het ene stippeltje naar het andere.

Hoeveel kleurpotloden staan er op deze tekening? Kleur je de onderste even mooi als de bovenste?

Als je over deze stippeltjes een lijntje trekt, krijg je het huis, waar de kleine jongen met zijn kleurpotloden woont.

Bea Bluf en de slagroomtaart

Er was eens een meisje dat ontzettend kon opscheppen. Misschien ken je haar al: ze heette Bea Bluf. Haar broertje Bert was drie jaar jonger dan Bea. Daarom was hij niet zo groot, niet zo knap, niet zo handig en niet zo flink als Bea. Maar dat was heel gewoon. In drie jaar tijd kun je een heleboel leren.
Toch schepte Bea altijd op tegen Bert. Zo van: „Ik kan alles veel beter! Ik mag lekker langer opblijven dan jij. Ik mag al alleen naar de stad en jij nog niet. Ik ben ook al een keer alleen met de trein mee geweest. Maar jij bent nog maar een klein snertjongetje. Jij mag dat nog niet!"
Kun je begrijpen dat Bert dan flink kwaad op zijn grote zusje werd? Op een keer zei mama: „Er komt vanavond visite en ik ga een mooie taart bakken."
„Mag ik helpen?" vroeg Bea. „U weet dat ik geweldig goed ben in taarten opspuiten."
Ja, dat was ook zo. Bea had al dikwijls zitten oefenen met de slagroomspuit en ze wist hoe je mooie torentjes van slagroom kan maken.
„En ik dan?" vroeg Bert.
„Jij zou de heleboel verknoeien," riep Bea kattig. „Mama, laat hem er alsjeblieft afblijven met zijn prutsvingers!"
Bert keek zijn zusje nijdig aan. Ik spuit haar dadelijk nat met mijn waterpistool, dacht hij. Maar mama had iets moois bedacht. Ze ging niet één, maar twee taarten bakken. Een grote en een kleine. Toen ze uit de oven kwamen, bond ze Bert haar schort voor en gaf hem een slagroomspuit.
„Mama, wat doet u nu?" riep Bea opgewonden. „Wat zal de visite wel zeggen als hij aan de taart heeft zitten knoeien?"
„Hou je mond, apekop," zei moeder een beetje streng. Ze gaf Bert het kleine taartje en zei: „Probeer het maar eens." Toen ging ze met Bea de grote taart versieren.
„Ik word later banketbakster," schepte Bea op. „En dan bak ik een taart voor de koningin. Misschien word ik dan wel hoftaartenbakster."
Het werd een pracht van een taart, met al die slagroomtorentjes. De taart van Bert werd lang niet zo mooi. De slagroom liep erlangs. Maar Bert was er zelf heel tevreden over.
„Mijn taart zou je best in een winkel kunnen zetten," schepte Bea op. „Maar die van jou niet. Niemand zou zo'n lelijke taart kopen. Bah, wie lust er nu zo'n knoeitaart!"
„Ik best," zei Bert.
„En ik ook!" lachte mama. „Weet je wat, wij gaan jouw taart vanmiddag lekker opeten, bij de thee. Ik heb van dat bakken reuzetrek gekregen. De grote taart moeten we bewaren voor de visite. Maar dat kleine taartje mag best op."
„En ik dan?" vroeg Bea.
„Jij lust zo'n knoeitaart toch niet," zei mama en ze lachte er een heel klein beetje bij.
Mama sneed de taart van Bert aan punten en legde er twee van op een bordje. Ze schonk drie kopjes thee in. Een voor Bea, een voor Bert en een voor zichzelf.
Bert keek naar Bea.
Die roerde in haar thee.
„Mag zij ook een stukje?" vroeg hij goedig.
Bea kon het niet meer uithouden. „Hè ja!" bedelde ze.
Even later had ze ook een fijn stuk taart.
„Als je durft te zeggen dat hij niet lekker is, spuit ik je nat met mijn waterpistool," dreigde Bert.
Maar Bea riep: „Mmm, hij is heerlijk!"
Bert had zijn waterpistool niet nodig.
En dat vond hij wel jammer. Want net als alle kleine broertjes vond hij het leuk om zijn zusje nat te spuiten.
Maar vandaag hoefde het niet.
Vandaag aten ze taart met slagroom!

Mevrouwtje

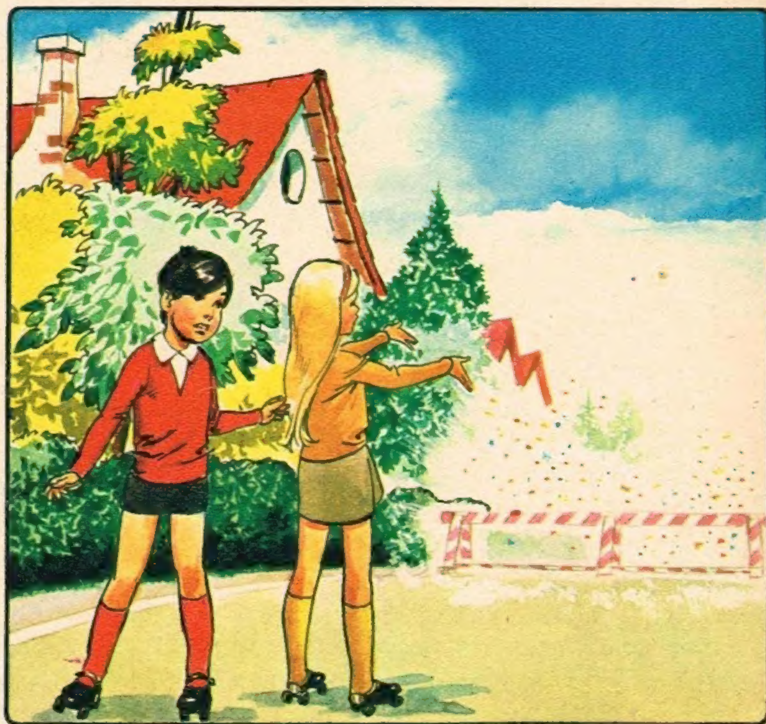

1. Je denkt misschien dat de kinderen in Sprookjesland alles hebben wat hun hartje begeert. Maar dat is niet zo. Vraag het maar aan Wanda en Pukkie, de sprookjeskinderen. Ze hebben nog nooit rolschaatsen gehad. Maar nu ze in Mensenland wonen, hebben ze er ieder een paar gekregen.

2. Wanda en Pukkie hebben de kunst van het rolschaatsen al gauw te pakken. Met een vaartje rollen ze over de kleine binnenplaats. Dan krijgen ze genoeg van die kleine ruimte. „Laten we op de grote weg gaan," stelt Pukkie voor. „Daar kunnen we van die jofele banen rijden. Ga je mee?"

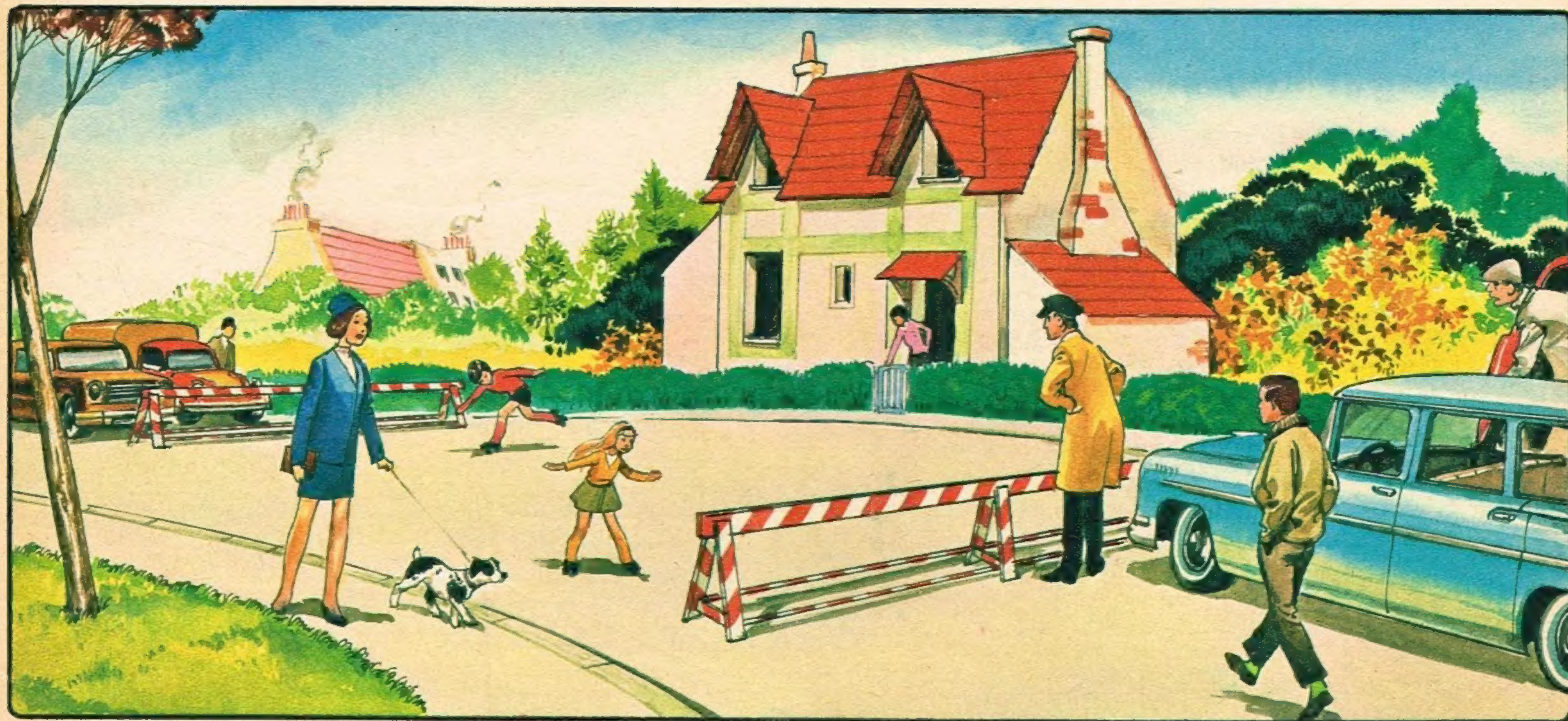
3. Maar mevrouwtje Sprokeboom heeft het gehoord. „Niks ervan," zegt ze. „Het is veel te gevaarlijk op de grote weg met al die auto's." Mevrouwtje Sprokeboom is eigenlijk de sprookjeskoningin. Maar nu ze in Mensenland woont, doet ze net of ze gewoon de mammie van Wanda en Pukkie is.

4. „Mamma heeft wél gelijk," zucht de kleine fee Wanda. „Het is gevaarlijk op de weg. Ik wou. . . ik wou. . . ik wou dat er twee hekken stonden, die de auto's tegenhielden. Een aan deze kant en een aan die kant. Zomaar midden op de weg." Dan zegt Wanda nog een toverspreuk en ja, hoor. . .

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 18410. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ4,55. Losse nummers: 50 cent.
Girobetaling: Ontvangt U het blad *per post* onder adresband: postgirorekening 159000 t.n.v. Bobo-Haarlem. Ontvangt U het blad van de bezorger, gebruik dan postgirorekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo.

Sprokeboom

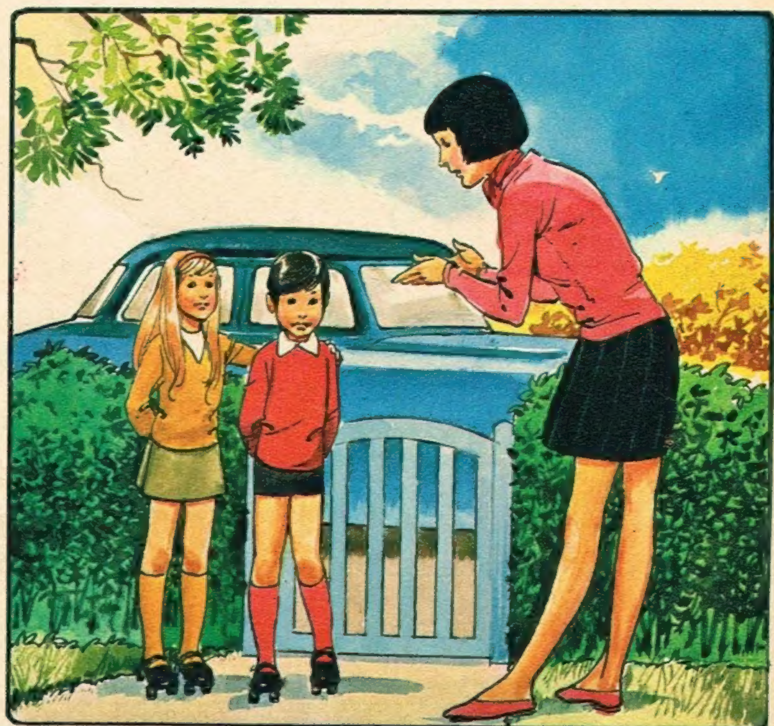

5. De hekken zijn er al. Wanda en Pukkie kunnen nu heerlijk rolschaatsen op het asfalt en alle auto's moeten stoppen. Maar de chauffeurs stappen boos uit. „Wat is dat hier?" vragen ze. „Waarom kunnen we niet doorrijden? Hoe kan de politie zo dom zijn om de weg af te sluiten!"

6. Mevrouwtje Sprokeboom hoort buiten getoeter en boze stemmen. Ze ziet meteen wat er aan de hand is. Vlug loopt ze op de autobestuurders toe. „Mijn stoute kinderen hebben weer eens een streek uitgehaald," zegt ze. Zij hebben die hekken hier neergezet. Pardon, heren!"

7. „Laten we de hekken dan maar gauw wegzetten," zeggen de chauffeurs. Maar wat zijn ze zwaar. Met twee man kunnen ze de zware hekken, die Wanda getoverd heeft, nog niet optillen. „Uw kinderen zijn wél sterk," zegt een meneer met een pet. „Hoe hebben ze dat klaargespeeld?"

8. Mevrouwtje Sprokeboom weet niet wat ze zeggen moet. Gelukkig hebben de chauffeurs allemaal haast. Ze rijden vlug door, als de hekken verschoven zijn. „Hou toch op met dat getover," zegt mama streng tegen Wanda en Pukkie. „Anders kunnen we niet in Mensenland blijven wonen!"

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en vragenspel

Schuitje varen over de zee, kindje, ga je mee? Kijk maar heel goed naar deze plaat. Dan kun je een kijkje nemen onder het water van de zee. Daar is van alles te zien.

1. Hoe heet een boot, die onder water vaart?

4. Wat is dit voor een griezelig ding?

2. Hoe zou dit dier wel heten?

5. Hoe is de naam van deze grote, grappige vis?

3. Hoe heet deze gevaarlijke vis?

6. Dit is een haring. Hoeveel staan er op de plaat?

Antwoorden: 1. Een onderzeeër of duikboot; 2. een walvis; 3. een haai; 4. een kwal; 5. een dolfijn; 6. achttien.